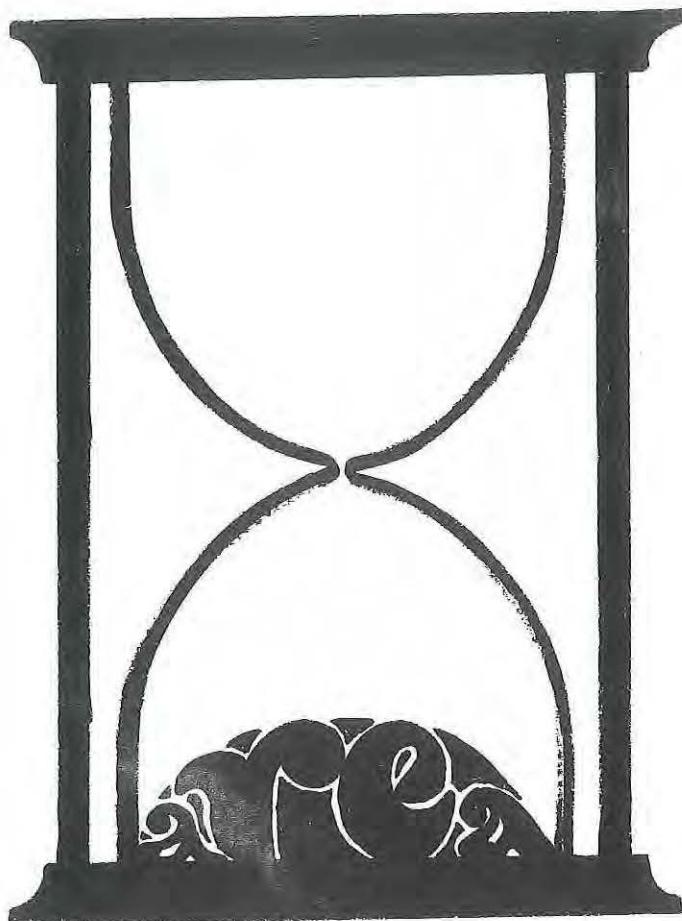

ÍNDICE

	Páx.
EDITORIAL	3
...PERO HABE-LAS, HAI-NAS	4
TERROR NAS AULAS: NOM É CONTO	5 e 6
28 DE XUÑO: REIVINDIQUEMOS A NOSA SEXUALIDADE	7
CONTRA A TORTURA; ESE BERRO QUE NOM CESA	8 e 9
NOVAS	10
PUBLICIDADE	11 e 12
25 DE XULLO	13
LIBROS, CINE, CANCIONES	14
QUE QUEREN AS MULLERES	15

(EDITORIAL)

** CADEAS **

Pecháron-nos xa a primeira porta, pecharon con cancela a nosa vida poñéndolle "acotado", cando nos miraron o sexo ao nacer. Logo na escola marcáron-nos os camiños das galerías onde permanecemos, pois, as rúas, fóra das horas do mercado, seguen a estar pechadas para nós. Grilhões invisíbeis aferroílan-nos ás máquinas das fábricas de xornadas infinitas para seguirmos na pobreza. Asfíxian-nos co ar que respiramos na nosa propia casa, intoxicado de rutina e desesperación.

Pero nada diso consigue afogar as nossas forzas, as mulleres parece que podemos con todo, que aguantamos todo. Pero con esa mesma forza pode medrar en nós a semente da liberdade. Daquela ninguén nos para. Poden promulgar leis, acotar, levantar muros, que nada acalará a voz que escoitamos, somos nós mesmas pedindo liberdade. De pouco lles vale preparar comisarías onde entramos acusando e saímos acusadas, onde se nos humille ou torture. De pouco lles vale preparar cadeas lonxe, tan lonxe que non chegue o arrecendo dos bosques nen o chouchío dos paxaros no monte, de nada lles serven esas cadeas onde ocultar-nos, negar-nos cando as mulleres comezamos a camiñar.

...PERO HABELAS, HAINAS.

M.ª Carmen Montero, vive en Ferrol, ten 35 anos, falamos con ela porque sabíamos que tiña unha experiencia que contar-nos sobre malos tratos e sobre todo, queríamos reflectir en AREA a loita desta muller perante os tribunais, que dura xa máis de dous anos. Despois de trece anos de matrimonio, con duas fillas de 15 e 14 anos, leva dous separada de feito e só dende Xullo do ano pasado por sentenza do xuíz.

AREA.—¿Que che fixo dar este paso M.ª Carmen?

M.C.—As cousas xa non ian moi ben, pero foi ao receber unha agresión física, e ameazas por estar organizada na AA.VV. e na A.P.A. do colexio das miñas fillas o que me deciden a separar-me.

AREA.—¿Cal foi a reacción del?

M.C.—Mentras mantivo alguma esperanza de poder amañar as cousas non houbo demasiados problemas. Pero cando viu que eu saía por aí, que empezaba a refacer a miña vida comezaron de novo as coaccións e ameazas. De feito cando o xuíz ditou a sentenza pola cal el debía pasar-me 40.000 Pts. para axudar á mantenza das fillas, pedíu a conta na Bazán, que era a empresa na que traballaba.

AREA.—Cónta-nos un pouco que é o que tes feito para conseguir frear as agresións ás que te ves sometida.

M.C.—Levo postas doce denuncias por coacción, insultos, maos tratos físicos e sicolóxicos. O que más parece complacerlle é formar escándalos en establecimentos públicos onde estou con amigos, ou coa xente coa que me relaciono a todos os niveis.

AREA.—¿Tiveches xa algunha sentencia?

M.C.—Tiven 6 xuicios con catro sentencias condenatórias para el, pero que non pasaron de 5.000 Pts. de multa e 3 días de arresto domiciliario. Fíxate que nalgúnha vez el ten-me ameazado cunha pistola na rúa, ou intentado atropellar-me co coche, incluso un día

as catro da mañá ardeu-me a porta da casa e ¿quen te imaxinas que puido prender o lume? Isto sen contar as continuas chamadas telefónicas ou as pintadas que co meu nome apareceron por todo Ferrol.

AREA.—¿Foi isto o que che levou a dar o paso de solicitar o desterro?

M.C.—Efectivamente; estou xa cansa de xuicios de faltas que non levan a ningures. Vou apresentar unha demanda coa solicitude de desterro, porque penso que é a única maneira de rematar definitivamente con este problema. Na demanda presento incluso un informe de sicolóxicos conforme esta situación está afectando non só a min senón tamén ás miñas fillas.

AREA.—Decías ao principio que unha das razóns que che levou a separar-te era que el te impedía participar na AA.VV. do teu barrio ¿Considéralo tan fundamental?

M.C.—Para as mulleres é vital. ¿Porque cres que están en contra moitos homes? En tanto empezas a sair, te cuestionas moitas cousas como persoal, e comezas a esixir outro trato. Saes das catro paredes e descubres que a tua situación non é normal como pensabas, que debes e podes millorar a tua maneira de vivir porque eres unha persoa.

AREA.—¿Que podes dicer-lle ás mulleres que se atopan na tua situación?

M.C.—Mira, eu a pesar de todo, a pesar dos xuicios e as agresións, vivo moito millor agora que antes. Sinto-me moito más libre, más dona da miña vida. Xa ninguén me pregunta para controlarme: ¿a onde vas? ¿con quen estiveches? Por iso eu digo-lles ás mulleres que se atopen na miña situación que hai que tirar para adiante, que se denuncien todas as agresións, que nengunha de nós podemos renunciar a ser persoas.

TERROR NAS AULAS: NOM É CONTO

ACTO PRIMEIRO: MANIPULACIOM E DEFORMACIOM.

Todo empezou cando a profesora de ética M.ª Xesús Buitrago, do Instituto de Narón baixo ameaza, coacción e insultos obriga a máis de 120 alumnos e alunas, pertencentes a catro aulas, a presenciar a proxección dum video contrario ao aborto. Colocados nas suas butacas, ao pouco de comezar a proxección, vómitos, mareos e incluso máis tarde, pesadelos, ataques de de nervos..., son os síntomas más espectaculares que comezan a padecer os espectadores e espectadoras dunha das maiores manipulacións e falsoades que até agora se tiña presenciado na comarca ferrolá. Observar como é descruizado para ser extraído do ventre dunha muller, un feto de máis de sete meses de xestación e logo sadicamente reconstruído enriba dunha mesa, non pode ser agradabel nem tan siquera soportabel para moitas persoas e menos para rapaces e rapazas de 13 a 14 anos, como era o caso do alunado de M.ª Xesús Buitrago. Pero é que esta señora non estaba soa á hora da proxección. Estaba acompañada por un médico membro como ela da Asociación PRO-VIDA e por demais do OPUS-DEI, as dúas organizacións caracterizadas, como se sabe, por negar reiteradamente o noso dereito a dispón do propio corpo, entre outros. Repartiron propaganda da organización, convidando aos alumnos e alunas a colaborar e filiar a PRO-VIDA para acabar cos miles de "assassinatos" que "mulleres desalmadas" e "médicos sem escrúpulos" veñen realizando diariamente.

Dende logo o que ali ensinaba a Sra. Buitrago non era un aborto e non queremos eiqui poñer-nos a especular sobre os métodos que empregarían para compoñer dito audiovisual porque o morbo

nom se nos dá tam bem coma a eles, pero si vos vimos contar cais foron as reaccións que provocaron todos estes feitos.

ACTO SEGUNDO: AS VÍCTIMAS REBÉLAN-SE.

Primeiro foi a denuncia dos alumnos e alunas e da APA do Instituto que vem con claridade a manipulación á que foram sometidos. Seguiron notas na imprensa de organizacións, (incluíndo M.N.G.), que nos pronunciábamos contra os feitos e pedímos medidas que evitaren que estes volvesen a ocorrer. Daquela foi cando nos enteramos que nos colexios privados, moi abundantes na comarca, xa se tiña proxectado o video con anterioridade, (¡era de esperar!). Pero o que veu avivar o lume do asunto foi a noticia de que a Corporación Municipal de Ferrol ia aprobar nos seus presupostos para o ano 88, unha subvención de 200.000 Ptas. para a Asociación PRO-VIDA ¡Ah nom! dixemos as mulleres, e um grupo de militantes de A.G.M. e de M.N.G. plantamo-nos no meio do pleno extraordinario onde se ia aprobar (com 5 meses de retraso) os presupostos municipais. Ali denunciamos as subvencións machistas frente a falla dunha política municipal que atenda verdadeiramente as necesidades das mulleres (a casa de mulleres maltratadas estivo uns meses pechada por falla de subvención municipal), tamén a linguaxe machista que se viña utilizando nos plenos. Despois de suspendida a sesión, todos os grupos municipais non acertaban a explicar aos meios de comunicación quen fora a persoa responsável de incluir esa partida nos presupostos municipais ¿?. O lio estaba montado. Todas as cadeas de radio locais dedicáron-se a emitir programas-debate, onde apareciamos com membros de PRO-VIDA empeñados eles en convertir-nos en

meras incubadoras e nós en defender o dereito ao propio corpo e á maternidade desexada. A administración educativa seguía dando a calada por resposta, mentres nos programas-debate persoas de clara ideoloxía nacional-católica-española, chamában-nos asasiñas e incluso en clara alusión a unha pintada onde se reivindicabam máis guarderías e menos subvencións a PRO-VIDA, se nos dicía se pensábamos xuntar aos nenos e nenas alí para despois chamar a Herodes para extermina-los, alavando por outra banda o magnífico labor da mestre en cuestión.

O derradeiro desta movida foi a convocatória

unitaria que promovida pola A.G.M. xuntou a um cento de persoas de diversos partidos e sindicatos diante do Axuntamento. As M.N.G. tamén estivemos alí, coa nosa pancarta e as nosas bandeiras, coreando consignas "contra as subvencións machistas", a pesar de que a A.G.M. vetou a nosa participación na convocatória unitaria ¿por que?... som algunas nubes negras que ensombrecen o panorama feminista galego pero agardemos que os ventos da unidade as arrastren bem lonxe de eiqui. Polo que respecta a esta historia que vos contamos só resta dicer... CONTINUARÁ.

28 DE XUÑO: REIVINDIQUEMOS A NOSA PRÓPRIA SEXUALIDADE.

"Só a superación da represión da SEXUALIDADE feminina poderá liberar non só á muller senón a Humanidade como totalidade da fixación ao estádio exclusivamente procreativo no que se atopa".

(Vicente Soto)

Desde que as mulleres nascemos escoitamos e aprendemos dos nosos maiores cal ten que ser o noso comportamento sexual, como satisface-lo e, o más importante, con quen.

Somos reprimidas nas nosas primeiras masturbações: "Nena non te toques aí que é de má educación", "se te fregas logo non vas medrar", etc., son algunos dos comentários que temos grabados na nosa memoria.

Logo, cando xa na escola facemos as primeiras amigas e bicamos-nos, chamámos-nos noivas e facemos-nos as primeiras confidencias, somos reprimidas e censuradas.

Gravan-nos con lume na pel e no cerebre que non podemos amar a outra igoal, que se queremos satisfacer o noso impulso sexual deberá ser, sen dubidar, cun membro doutro sexo e sempre que a este lle apeteza e quede satisfeito. Sen esquecer a "divina función encomendada á muller": a de parir, criar e educar fillos/as que perpetúen a sociedade patriarcal.

Obrigan-nos a renunciar ao noso corpo, ao noso placer, ao orgullo de sentir-nos persoas por nós mesmas e non en base aos demás. Négan-nos o dereito a ser mulleres e a elexir con quen viver e/ou a quen amar.

Non é de estranar pois que cando tentamos rachar con todos esos prexuzos adquiridos e, valentemente asumimos, enteiramente, o noso corpo, as nosas necesidades sexuais e afectivas, sexamos tachadas de tolas, raras, en definitiva, de anormais. E en realidade o somos, pois non aceptando a norma social, enfrentámolo-nos ao sistema establecido e somos atacadas e perseguidas.

As mulleres temos que esixir e esiximos o dereito a querer, amar, compartir e vivir coas persoas que escollamos, sexan mulleres ou homes. E esta reivindicación da nosa propia sexualidade é fundamental á hora de transformar radicalmente a sociedade machista contra a que loitamos.

Por iso o día 28 de xuño, "dia do orgullo gai", non é unha data máis, é unha data na que reivindicamos a nosa sexualidade desde unha opción lésbica, como avante no recoñecemento da sexualidade de todas e cada unha das mulleres, sexan heterosexuais ou lesbianas.

CONTRA A TORTURA; ESE BERRO QUE NOM CESA.

A ideia perseguida
polos golpes recebíos
por aquel que non resiste
por aqueles que se esconden
polo medo que lhe tenhen
polos teus passos que vigiam
polo jeito em que che atacam
polos filhos que che matam
eu nomeo-te: Liberdade
(Nacha Guevara)

A tortura nas comissarias de policía ou nos quartéis da guarda civil som práctica quotidiana no Estado Espanhol.

Para poder levar a cabo esta práctica com total impunidade o Governo do PSOE fai-se valer de tres "estreis da democracia" como o poder legislativo, o ejecutivo e o judicial.

Segundo seja o grau de repressom a aplicar ao Governo vai ter á sua disposiçom novas leis que lhes deixen o campo livre nesta questom.

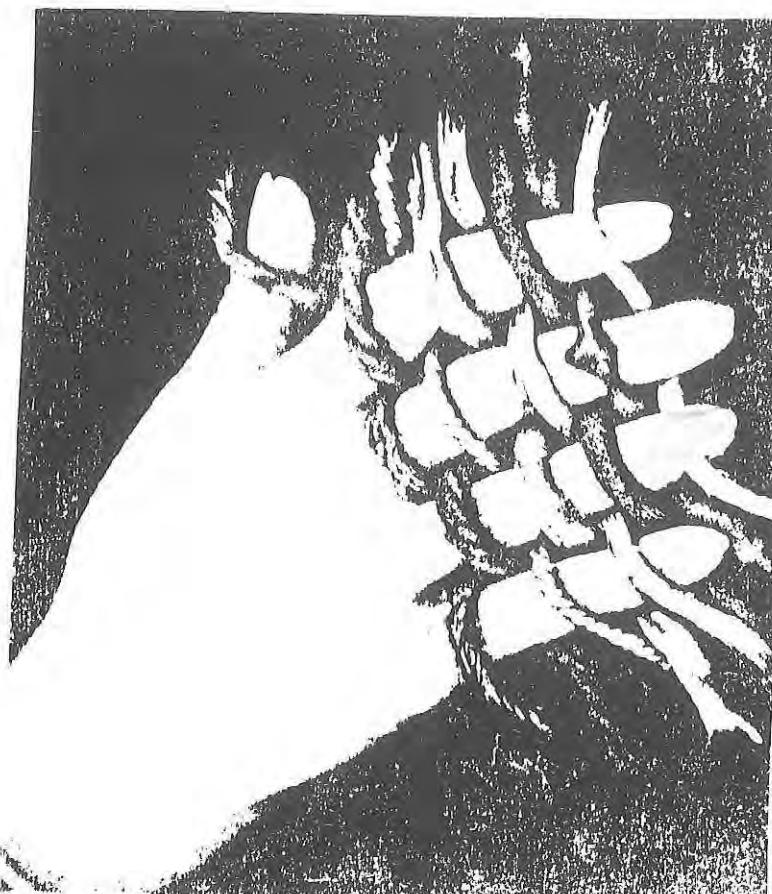
Um exemplo claro desta posta em disposiçom dos poderes no aparato repressivo supon-no a **lei anti-terrorista**.

Nom há dúvida que foi promulgada por e para a práctica da tortura nas comissarias e quartéis, pro aqueles que nos pretendem apresentar un Estado democrático.

A tortura está destinada a destruir pola via do medo toda manifestaçom de enfrentamento ou resistênci contra o sistema estabelecido.

A lei anti-terrorista e o estado policial que a sostén e finalmente a sociedade centralista-capitalista-patriarcal que os sustenta, representam para as mulheres un grao de repressom, un grao mesmo maior que os dos homes.

Além das torturas físicas e psíquicas que sofre amiudo qualquer humán ao que lle é aplicada alei anti-terrorista, unha muller, quando a sofre é consciente de que, ao pôr en pé na comissaría de turno, o primeiro que van ter en conta é precisamente que é unha mulher.

Quando Susana e Pilar foram detidas puderam passar polas suas cabeças muitas cousas, coma seguramente passaram polas nossas.

Ás nossas mentes vinham tantas e tantas declarações e testimonios de mulheres torturadas polos mesmos "democratas" que agora as tinham sequestradas.

Lembramo-nos daquela muller á que durante um interrogatório lhe introduziram un pau de vassoura na vagina; aqucloutra á que peliscavan os peçons á que obrigarom a chupar o "tampax" usado.

Podiamo-nos lembrar también daquelas mulheres que lhes fixérón adoptar vejatorias posturas, aquelas que chamavan putas, que se deitavam com todos os "terroristas"; en definitiva, lebramo-nos dos testemunhos de muitas mulheres que sofrérom a humilhaçom a vejaçom e mesmo a violaçom polos abandeirados da democracia.

A nossa desconfiança e repulsa para os seus torturadores non ia desencaminhada; a Susana puxêrom-na espida no decurso da sua detençom: para eles tratava-se em definitiva dunha vagina, em nenguim momento chegaría á categoria de persoa.

Por suposto, Susana nom podia pensar por si mesma, tratava-se da amante dum "terrorista".

No caso de Pilar, os seus instintos machistas e reacionários nom podiam variar, despois de aplicar-lle a lei antiterrorista tivêrom-na que soltar por falta de provas, isso si, para os torturadores ficava claro que se tratava logicamente da noiva, amante, de...

Este poder centralista, capitalista e patriarcal nom rematou nem vai rematar com a tortura. Necessita-a para continuar o seu propósito destrutivo. E as nossas armas estarán mais unha vez, na denuncia pública e no desenvolvimento de formas de resistência.

A TORTURA

Colhêrom-te pola noite indefesos
levárom-te sem que ninguém o saiba
aqui començava a tua viagem,
Vás conhecer un novo mundo fondo
poís a tua aldragem jamais rematará,
Conheceras unha dor que nunca terías imaginado
aprenderás o que é berrar,
logo terás que esperar o tempo necesario
para que desapareçam os sinais
Se fica algo, fixeche-o tí,
Sabes que non existe a tortura, e a tua loucura
Imaginaches-te a bandeira e eletrodos
as óstias, a bolsa na cabeza, e se és mulher,
a violaçom,
Para rematar bem a história se o denuncias,
denunciaram-te por caluniador.

"La Polla Records"

NOVAS. NOVAS. NOVAS. NOVAS...

A Empresa EXPO-VIDEO despediu a duas traballadoras. Este feito podería-se considerar como "normal" dentro da situación laboral que sufrimos as mulleres no país, se non fosse porque o xerente da empresa Sr. Vicente Zaragoza, nunha actividade machista e agresora propinou-lle a unha das despedidas empuxós e insultos (sería como liquidación de contrato). Parece que despois dos feitos as lunas dos establecimentos que rexenta o Sr. Zaragoza apareceron pintadas con consignas alusivas á sua maravillosa actuación como macho-patrón. ¿Sería por iso que negociou tan axiña coas afectadas o asunto do paro e a liquidación?

As mulheres abaixo assinantes diante as detençons de que foron vitimas Pilar Casanova —posteriormente posta em liberdade por falha de probas— e Susana Lopes, pola sua presunta vinculaçom o Exercito Guerrilheiro do Povo Galego Ceive.

DENUNCIAMOS:

A brutalidade que súpom a aplicacôm da Lei Anti-terrorista: incomunicaçom permanente durante 72 horas prorrogabeis a 10 días com o consentimento do juiz; supressao de tudo tipo de garantias constitucionais negando o direito a assisténcia de um adevogado e ficando a pessoa em um estado de indefenssao total. A tortura como práctica sistemática propiciada pelo "estado democrático" de o PSOE como forma de agresom contra tudo um povo; que em o caso de a muller se aplicará de uma forma determinada em funçom de o seu sexo. Maus tratos psicológicos, em o caso de Pilar em forma de

acusacôms machistas e reacionárias: "te deixaches comer o coco pelo teu noivo, nom sabes que te está a utilizar"; vejaçôms, aldrases em o caso de Susana, que foi obrigada a se espir, provocando um estado de terror em esta mulher que de seguro pensaria ser violada (prática quotidiana em estes casos), amáis de lhe ser negada a medicaçom que necessitava sofrindo vários ataques de epilepsia em a comisaria.

ESIXIMOS:

- A derrogaçom de a lei Anti-terrorista.
- O traslado de Susana Lopez a um centro sanitário em a nossa terra, donde reciba o tratamento e coidados que de seguro em as prissoes de extermínio de o Estado espanhol nom terá.
- A sua inmediata libertaçom.

Trescientas mujeres piden que una presunta «guerrilheira» sea excarcelada

Santiago (Redacción). Más de trescientas mujeres gallegas han suscrito un documento en el que piden el traslado de la presunta «guerrilheira» Susana Lopes a un centro sanitario en Galicia y su inmediata liberación. En el escrito también se protesta por la detención de Pilar Casanova, posteriormente puesta en libertad.

En su escrito, estas mujeres protestan por la «brutalidad» que supone la aplicación de la ley antiterrorista, la cual implica, entienden, la supresión de todo tipo de garantías constitucionales, que significa, pues, una «agresom contra tudo um povo que, em o caso de a mulher, se aplicará de uma forma determinada en funçom de o seu sexo».

El escrito se refiere a prácticas machistas en estos dos casos, a malos tratos psicológicos, etc., por lo que finaliza exigiendo la derogación de la ley antiterrorista y el traslado de Susana Lopes a un centro sanitario gallego, así como su inmediata liberación.

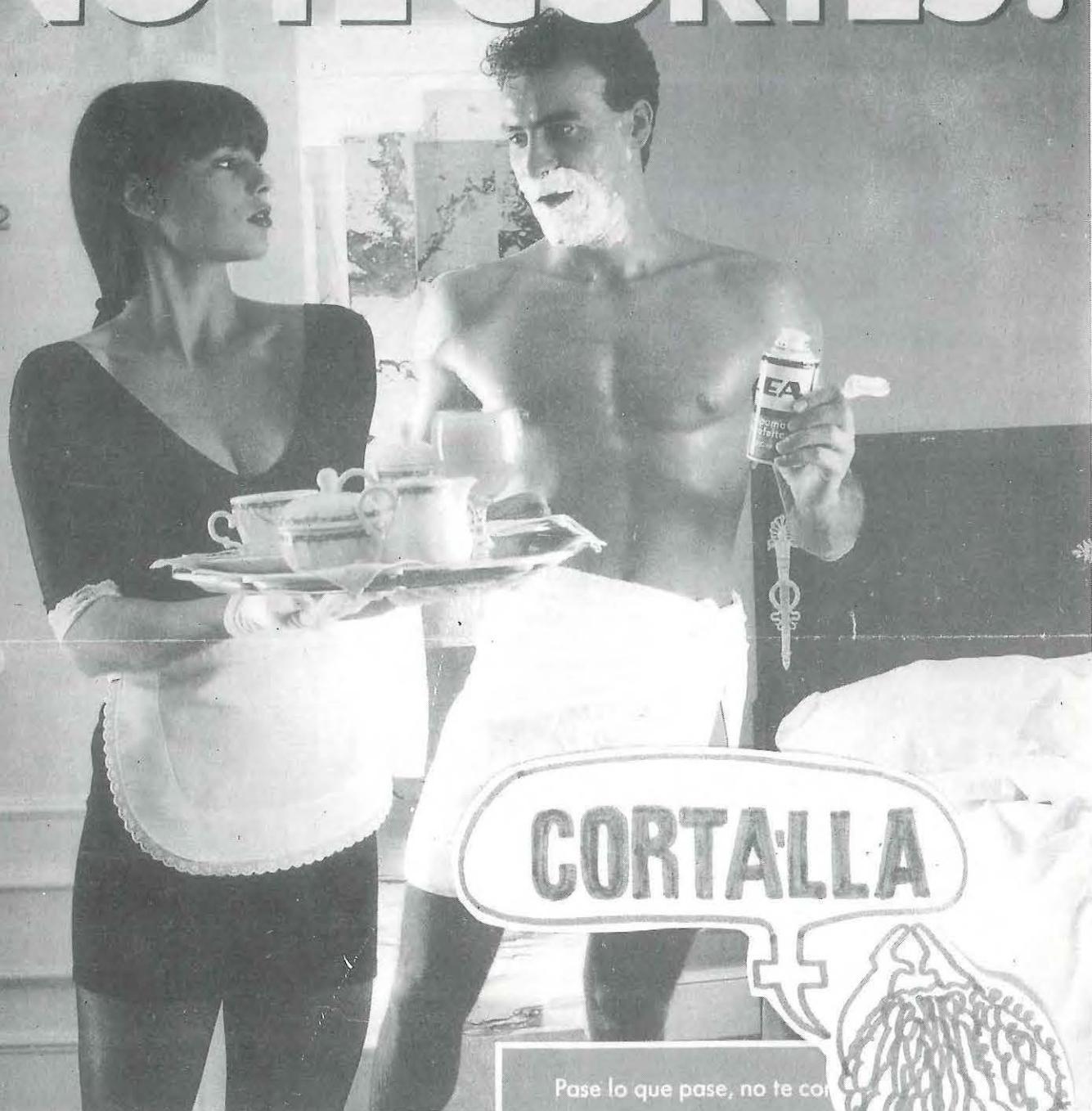
PUBLICIDADE

As M.N.G. vimos de declarar a guerra aberta contra a publicidade que manipula a imaxe da muller, que nos agrede cos seus mensaxes considerandonos unha mercancia máis, ou un reclamo ou simplemente intenta perpetuarnos no rol de amas de casais, consumidoras exclusivas de deterxentes, suavizantes e demáis productos do fogar. Algunhas vallas publicitarias sufrieron "algunhas correccións", tratase de pasar da defensa ao ataque. Os señores responsabeis da publicidade de canto producto hai polo país adiante, van ter que darrle un pouquiño á cabeceira e non seguir cos seus vellos esquemas machistas de sempre: muller-botella, muller-coche... Porque a parte desas "correccións", pintadas e demais, podensenos ocorrir outras ideas como boicot aos productos...etc.

PUBLICIDADE

¡NO TE CORTES!

502

LEA
El placer de todos los días

LEA

CON BROCHA

Pase lo que pase, no te cortes.

Confía en la crema y espuma de afeitar LEA.

Conseguirás un apurado perfecto.

Y una suavidad que te permitirá cepillar la cara en cualquier situación.

AS MULLERES NO VINTECINCO DE XULLO

Mais umha vez chega o vintecinco de Xullo, data reivindicativa para todo un povo de homes e mulleres que traballan dia a dia para conquistar a libertazón Nacional.

Mais unha vez temos que afrontar esta data baixo uns posicionamentos reivindicativos de luta e unidade contra a situazón de explorazón, marxinazón, represon e colonizazom á que nos ten subemtido o estado español.

De todas é sabido que seguimos a sofrer as consecuencias dum sistema capitalista e patriarcal, consecuencias, duplas xa que a opreson nos ven ademais de pola nosa condición de mulleres por sermos parte mui importante dun povo expoliado: Somos Galegas.

Xa rematou o tempo de silencio. A nosa luta cómo mulleres é dia a dia contra a división sexual do traballo, contra os valores machistas que sustentan esta sociedade, contra as agresións na casa, na rua, na publicidade... contra o protagonismo dos homes chamados de vanguarda, contra a imposición dunha determinada sexualidade, etc., etc., e en cada data representativa —8 de Marzo, 28 de xuño...— unimo-nos para mostrar o fruto de noso traballo e demonstrar-lle a toda a sociedade que “aí estamos”, que “aí estaremos”, que non renunciamos nem renunciaremos á nosa luta porque é xusta e seguiremos con ela por muitos atrancos que se nos poñan, ate alcanzar a plena equiparazón cos homes na sociedade na que vivamos e pola que luitamos. Agora ben, compañeiras, nos sabemos que xamais as mulleres poderemos ser libres

en cuanto sigamos sendo parte dun povo ao que se lle nega sistematicamente a sua liberdade e a sua capacidade para decidir o seu propio destino. así, a libertazón da nosa patria é a garantía da nosa libertazón como mulleres. Luitemos pois por unha sociedade nova, para que en todo momento os obxectivos que perseguimos como mulleres non sexan relegados a un segundo plano ou mesmo esquecidos en favor de outros considerados como xerais ou prioritarios. Por iso todas temos que erguer as nosas bandeiras neste 25 de Xullo, xa que non poderemos ser “MULLERES LIBRES SEN TER UMHA PATRIA LIBERTADA”.

LIBROS, CINE CANCIÓNS...

** LIBROS **

- Masturbación, proceso contra la culpabilidad de las mujeres.
- Manual de la Salud de la Mujer. Introducción al SELF-HELP. —Publicaciones La Sal—.

— oOo —

- Nuestro Cuerpo, Nuestras Vidas. Colectivo de Bostón.

— oOo —

- Diccionario Ideológico Feminista. Victoria Sau.

— oOo —

- La Casa de los Espíritos.
- De amor y de Sombra.
- Eva Luna.
- Isabel Allende - Plaza-Janés.

— oOo —

- La invitada - Simone de Beauvoir. Colección Horizonte.

— oOo —

- La Bolchevique Enamorada. Alexandra Kollontai. Editorial Bolsillo.

— oOo —

- Cartas a Lilith - Lydia Sansoni.

** PELICULAS **

- La Calumnia.
- Inmaculada y Conchita.
- Lucía.

EL "ALBERTIO"

Yo no se por qué mi Dios
le regala con largueza
sombrero con tanta cinta
a quien no tiene cabeza.

Adonde va el buey que no are,
responde con prontitud,
si no tenéis la contesta
prepárate el ataúd.

Vale más en este mundo
ser limpio de sentimientos,
muchos van con ropa blanca
y Dios me libre por dentro.

Yo te di mi corazón:
devuélvemelo en seguida.
A tiempo me he dado cuenta
que vos no lo merecías.

Hay que medir el silencio,
hay que medir las palabras,
sin quedarse ni pasarse,
medio a medio de la raya.

Yo suspiro por un Pedro
—cómo no he de suspirar
si me ha entregado la llave
de todo lo celestial—.

Ya vos me diste el secreto
de chapa sin cerradura,
como quien dice la llave
del tarro de la basura.

Déjate de corcoveos
que no nací pa'jinete;
me sobran los Valentinos,
los Gardeles y Negretes.

Al pasito por las piedras,
cuidado con los juanetes
que aquí no ha nacido nadie
con una estrella en la frente.

Discreto, fino y sencillo:
son joyas resplandecientes
con las que el hombre que es hombre
se luce decentemente.

Alberto dijo me llamo.
Contesto: lindo sonido,
pero para llamarse Alberto
hay que ser bien "albertío".

VIOLETA PARRA.

A XUSTICIA POLA MAN

Aqués que tén fama de honrados na vila,
roubáronme tanta brancura que eu tiña;
botáronme estrume nas galas dun día,
a roupa de cote puñéronma en tiras.

Nin pedra deixaron en donde eu vivira;
sin lar, sin abrigo, morei nas curtíñas;
ó raso cas lebres dormín nas campías;
meus fillos..., ¡meus anxos...!, que tanto eu quería
¡morreron, morreron ca fame que tiñan!

Quedei deshonrada, mucháronme a vida,
fixéronme un leito de toxos e silvas;
i en tanto, os raposos de sangue maldita,
tranquilos nun leito de rosas dormían.

—¡Salvádeme, ou xueces!— berrei... ¡Tolería!
De min se mosaron, vendeume a xusticia.
—Bon Dios, axudaime— berrei, berrei inda...
Tan alto que estaba, bon Dios non me oíra.

Estonces, cal loba doente ou ferida,
dun salto con rabia pillei a fociña,
rondei pasenío... ¡Ne as herbas sentían!
I a lúa escondíase, i a fera dormía
cos seus compañeiros en cama mullida.

Mireinos con calma, i as mans estendidas,
dun golpe, ¡dun soio!, deixeinos sin vida.
I ó lado, contenta, senteime das vítimas,
tranquila, esperando pola alba do día.

I estonces..., estonces cumpreuse a xusticia:
eu, neles; i as leises, na man que os ferira.

ROSALIA DE CASTRO

¿QUE QUEREN AS MULLERES?

Sabíamos da existencia de guías prácticas de cociña, de libros de recetas e soluciones para mil e un problemas, pero ata que limos ¿QUE QUEREN AS MULLERES? descoñecíamos que se poidese escribir un libro tan sencillo e práctico para entender algo tan complicado como son as relacións humanas.

Luise e Surie, duas psicoterapeutas que parten da sua experiencia nos "Centros de Terapia para Mulleres" de Londres e Nova Iorque conseguén neste pequeno libro achegar-nos a todo tipo de mulleres e tamén de homes, que enfrentan os problemas diarios de todo tipo de relacións: nai/filla, home/muller, muller/muller..., e todo dende unha perspectiva antipatriarcal, pero sen o mito de home como "o malo da película".

Poñendo exemplos concretos con nomes propios, presentan personaxes, nunhas situacións nas que nos parece ter vivido máis de unha vez. Un exame ás nosas relacións dende a nenez, poñendo ou cargando máis a tinta na interacción nai/filla e na existencia de dous xeitos diferentes de entender o mundo segundo se teña nacido home ou muller.

Partindo de que todos e todas necesitamos de alguén que queira entender-nos e amar-nos intentan profundizar nas razóns desa dependencia afectiva. Os homes en xeral teñen dende nenos cubertas as suas necesidades, mentras as mulleres medramos cunhas "antenas" que nos indican onde están as necesidades afectivas dos demás pero, negamos e sobretodo non esiximos as nosas. Vivimos dependendo dos homes, peor nos formamos afectivamente independientes, sen esperanza de que alguén chegue a entender-nos e amar-nos verdadeiramente, ou naufragamos unha e outra e outra vez na busca de ese alguén. Os homes pola sua banda aprenden a receber e non a dar, non perciben as necesidades afectivas dos demás e con elas cubertas, non reconócen a sua dependencia afectiva das mulleres.

Como novidade, unha pequena analise sobre a importancia da amistade entre mulleres sen a existencia de relacións sexuais de por medio. Podemos descubrirnos a nós mesmas, a importancia do apoio que nos prestamos unhas a outras, o tipo de intimidade valiosa que chega a haber entre nós e que os homes entre eles poucas veces chegan a disfrutar.

Un libro para ler nós soas ou co compañeiro ou compañeira de turno e revisar as nosas relacións, que é moi san ventilar "a casa por dentro" de cando en vez.

HABLAN LAS MUJERES

Título: *¿Qué quieren las mujeres?*
Autoras: E.L. EICHENBAUM/S. ORBACH
Editorial: Revolución

